

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 5Co/479/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5413204742
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 01. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dagmar Cabadajová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5413204742.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dagmar Cabadajovej a členov senátu JUDr. Miroslava Jamricha a JUDr. Gabriely Veselovej, v právnej veci žalobcu: DK02.Net s.r.o., so sídlom v Dolnom Kubíne, Mierová 1967/12, IČO: 45 432 015, v zastúpení advokátkou JUDr. Michaelou Pagáčikovou, Advokátska kancelária so sídlom v F. K., T. XXXX, proti žalovanému: V. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. K., L. M. XXXX/XX, v konaní o zaplatenie 67,38 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Dolný Kubín č.k. 4C/110/2013-26 zo dňa 15. augusta 2013, takto

rozhodol:

Krajský súd rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

Vo výroku o trovách konania rozsudok okresného súdu **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom prvostupňový súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 67,38 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 35,52 eur od 5.10.2010 do 15.11.2010, s 9 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 15,93 eur od 16.11.2010 do 15.12.2010, s 9 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 15,93 eur od 16.12.2010 do zaplatenia a to všetko v lehote do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. V ostatnej časti návrh zamietol. Žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania.

Súd prvého stupňa svoj rozsudok odôvodnil poukazom na vykonané dokazovanie, na základe ktorého dospel k nasledovným skutkovým a právnym záverom:

Súd mal za preukázané, že žalovaný na základe zmluvy č. 102200 zo dňa 20.09.2010, objednávky zo dňa 20.09.2010, využíval služby dátovej siete, za ktoré mu žalobca vyššie uvedenými faktúrami vyfakturoval dodanie ním poskytovaných služieb za obdobie 20.09.2010 až 01.12.2010. Žalovaný tieto faktúry v lehote ich splatnosti neuhradil. Zaplatenie faktúr nemal súd preukázané ani ku dňu rozhodnutia vo veci. Súd preto žalovaného zaviazal na zaplatenie dlžnej sumy 67,38 eur.

Pokiaľ sa týka v žalobe uplatňovaného úroku z omeškania v žalobcom požadovanej výške 0,1% denne z dlžnej sumy súd tento nepriznal a to z dôvodu, že na predmetný vzťah je potrebné aplikovať ustanovenia o ochrane spotrebiteľa, keďže sa jedná o jednoznačne spotrebiteľský vzťah. Aj keď žalobca v zmysle zákona č. 610/2003 o elektronických komunikáciách vydal Všeobecné podmienky pre používanie dátovej siete dňa 12.02.2010 (i keď z nich nie je zrejmé kedy ich mal podpísať odporca) súd v záujme ochrany spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany, ktorý nemôže ovplyvniť ich obsah, preskúmal tieto Všeobecné podmienky a dospel k záveru, že pokiaľ sa týka §10 ods.3 časti "pri nedodržaní termínu

splatnosti faktúry prináleží prevádzkovateľovi za každý deň omeškania penále vo výške 0,1 % z dlžnej čiastky" jedná sa o neplatné ustanovenie podľa § 39 a §40 Občianskeho zákonníka. Občiansky zákonník penále upravuje v ust. § 544 ods.3/ v časti "ustanovenia o zmluvnej pokute sa použijú aj na pokutu určenú pre porušenie zmluvnej povinnosti právnym predpisom(penále)" avšak penále je možné uplatniť iba z dôvodov uvedených v zákone a to § 697 a 723 ods.1/ a 2/ Občianskeho zákonníka, teda tam kde to zákon výslovne umožňuje. V iných prípadoch tak nie je možné urobiť.

Pre prípad porušenia zmluvných povinností je možné tiež dojsť zmluvnú pokutu medzi účastníkmi zmluvy podľa § 544 ods. 2/ OZ pričom takéto dojednanie musí byť písomné. Dojednanie o zmluvnej pokute je samostatným právom, netvorí príslušenstvo pohľadávky (§121 ods.3/ OZ). Zmluvná pokuta bola síce dohodnutá v Dodatku ku zmluve č. 102200 zo dňa 20.09.2010 avšak žalovaná nebola.

Uvedené ust. § 10 ods.3/ VZP o penále nezodpovedá ani § 4 v tom čase platnej vyhlášky 87/1995 z.z.

Na základe týchto skutočností, z pohľadu ochrany spotrebiteľa, je nevyhnutné toto ustanovenie, ktoré nemá oporu v zákone, považovať aj za neprijateľnú podmienku, nakoľko ustanovenia medzi odberateľom a podnikom, ktoré sa na základe prejavov vôle oboch zmluvných strán stali súčasťou tejto spotrebiteľskej zmluvy a v neprospech spotrebiteľa sa odchyľili od právnej úpravy danej Občianskym zákonníkom, sú neprijateľné podmienky danej spotrebiteľskej zmluvy. V tomto prípade sa odchyľili od ust. § 54 ods.4/ písm. k / Občianskeho zákonníka, keď od spotrebiteľa je požadovaná sankcia vo výške 36,5 % ročne. Túto podmienku však súd nevyhlásil za neprijateľnú vo výroku rozsudku nakoľko ustálil, že predmetné ustanovenie je absolútne neplatné a teda žiadne práva a povinnosti stranám na jeho základe nevznikli. Súd je názoru, že v danom prípade má žalobca právo iba na úrok z omeškania vo výške ustanovenej v §3 nariadenia vlády č.87/95 z.z. (podľa ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis. Podľa ust. § 3 nariadenia vlády SR č. 87/95 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka (v znení účinnom od 01.01.2009), výška úrokov z omeškania je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.) Úrok z omeškania patrí navrhovateľovi od splatnosti jednotlivých faktúr do zaplatenia avšak súd priznal tento úrok iba do dňa uplatňovaného v návrhu, keďže sa jedná o návrhové konanie a súd nemôže priznať viac ako je požadované.

Súd sa tiež nestotožnil so sčítacou metódou navrhovateľa u jednotlivých faktúr a keďže takto vypočítaná výška úroku z omeškania je pre spotrebiteľa skresľujúca, odchyľujúca sa od zákonných noriem. Súd preto v prevyšujúcej časti návrh zamietol.

Podľa § 142 ods. 2/ O.s.p., ak mal účastník vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadny z účastníkov nemá na náhradu trov právo.

Súd v tomto prípade rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania a to pre čiastočnú úspešnosť strán..

V zákone stanovenej lehote proti rozsudku súdu prvého stupňa podal odvolanie žalobca prostredníctvom svojej právnej zástupkyne. Navrhoval odvolaciemu súdu napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmeniť a rozhodnúť v súlade s návrhom žalobcu tak, ako je uvedený v písomnom vyhotovení žaloby. Zároveň si uplatnil náhradu trov konania. Vo svojom odvolaní poukazoval na to, že súd prvého stupňa sa nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie a nesprávne skutkové zistenia sa stali podkladom pre rozhodnutie súdu vo veci samej. Považoval za jednoznačne preukázané, že medzi účastníkmi došlo k uzavretiu zmluvy o využívaní dátovej siete, predmetom ktorej je záväzok žalobcu poskytnúť žalovanému pripojenie k dátovej sieti a poskytovanie internetového pripojenia a komunikačných služieb. Z predložených dôkazov bolo zrejmé, že počas celého trvania zmluvného vzťahu žalobca poskytoval dohodnuté služby žalovanému riadne v rozsahu a za podmienok dojednaných v zmluve. Na poskytovanie služieb žalobcovi preukázateľne vznikol nárok na zaplatenie dohodnutej ceny týchto služieb. Vo vzťahu k uplatnenému nároku na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 0,1 % z dlžnej sumy počítanej za každý deň omeškania uvádzal, že výška úroku z omeškania predstavuje legálnu sankciu za neplnenie si zmluvných povinností zo strany účastníka zmluvného

vzťahu. Hoci v prípade jej uplatnenia môže byť takáto sankcia dlžníkom subjektívne pociťovaná ako neprimerane vysoká, zaťažujúca a nespravodlivá a to bez ohľadu na to, či je v konkrétnom prípade pre neho likvidačná alebo nie. Poukázal, že v danom prípade sa žalovaný správal v hrubom rozpore s dobrými mravmi, pretože poskytovanú službu reálne využíval, avšak dohodnutú cenu za túto službu neuhradil. Dlhodobo ignoroval plnenie akýchkoľvek svojich povinností, ku ktorým sa zmluvou zaviazal. V prípade, ak by žalovaný si plnil svoje povinnosti zo zmluvy riadne a včas, nárok na úhradu úroku z omeškania by žalobcovi nevznikol, nakoľko úrok z omeškania predstavuje sankciu, ktorú možno uplatniť iba v prípade omeškania dlžníka a má primäť dlžníka k tomu, aby svoje povinnosti plnil riadne a včas. Požiadavku žalobca považuje za dôvodnú a oprávnenú. Ďalej namietal nepriznanie náhrady trov konania z dôvodu, že súd prvého stupňa sa nevyporiadal s aplikáciou ust. § 142 O.s.p. Nepriznanie úhrady trov konania napriek tomu, že žalobcom podaný návrh bol súdom označený ako dôvodný, predstavuje podľa jeho právneho názoru porušenie procesných práv žalobcu, ako aj porušenie práva na súdnu a inú právnu ochranu. Má za to, že napadnuté rozhodnutie je postihnuté inou vadou, ktorá mohla mať za následok nesprávnosť rozhodnutia vo veci. Z odôvodnenia rozsudku nie sú zrejmé dôvody, pre ktoré súd vyhodnotil skutkový stav. Absentuje uspokojivé a vyčerpávajúce odôvodnenie rozhodnutia, resp. v odôvodnení rozhodnutia absentujú rozhodujúce skutočnosti, dôvody, resp. úvahy, ktoré viedli súd k prijatiu tohto rozhodnutia, predovšetkým z rozhodnutia súdu nie je jasné, akými úvahami sa súd spravoval, resp. na základe akej skutočnosti dospel k rozhodnutiu zamietnuť nárok žalobcu na úhradu trov konania. Nedostatky v odôvodnení rozsudku možno označiť za tzv. inú vadu konania, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu proti rozsudku súdu prvého stupňa písomne nevyjadril.

Krajský súd ako súd odvolací preskúmal napadnutý rozsudok v intenciách uvedených v ust. § 212 ods. 1 O.s.p. a bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 214 ods. 2 O.s.p. v spojení s ust. § 156 ods. 3 O.s.p. rozsudok okresného súdu v merite veci potvrdil v súlade s ust. § 219 ods. 1,2 O.s.p. Rozsudok okresného súdu v časti výroku o trovách konania zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie v súlade s ust. § 221 ods. 1 písm. f), ods. 2 O.s.p.

V zmysle ust. § 219 ods. 1 O.s.p., odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

V zmysle ust. § 219 ods. 2 O.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

V zmysle ust. § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p., súd rozhodnutie zruší, len ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

V zmysle ust. § 221 ods. 2 O.s.p., ak odvolací súd zruší rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, prerušiť konanie, zastaviť konanie alebo postúpiť vec orgánu, do právomoci ktorého vec patrí.

Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, prislúchajúceho spisového materiálu a vyhodnotení toho, čo uviedol v rámci odvolacieho konania odvolateľ - žalobca, konštatuje, že prvostupňový súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre posúdenie veci, vykonal dokazovanie, ktoré vyhodnotil v súlade s ust. § 132 O.s.p. a dospel k skutkovým a právnym záverom, s ktorými sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil, a preto s poukazom na citované ust. § 219 ods. 2 O.s.p., keďže sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, obmedzuje sa len na skonštatovanie správnosti jeho dôvodov. Rozhodnutie prvostupňového súdu zodpovedá zákonným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil. Pokiaľ ide o námietku odvolateľa - žalobcu ohľadne nesprávnosti rozhodnutia

o úroku z omeškania, tak odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa, v zmysle ktorého ust. § 10 ods. 3 všeobecných zmluvných podmienok o penále nezodpovedá § 4, v tom čase platnej vyhlášky č. 87/1995 Z.z., z ktorého dôvodu je potrebné uvedené ustanovenie, keďže nemá oporu v zákone, považovať za neprijateľnú podmienku. V danom prípade má žalobca právo na úrok z omeškania vo výške ustanovenej v § 3 nariadenia vlády č. 87/95 Z.z.

S poukazom na vyššie uvedené závery odvolací súd neuznal opodstatnenosť argumentácii odvolateľa, na ktorých založil svoje odvolacie dôvody, a preto napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej potvrdil ako vecne správny.

Vo výroku o trovách konania odvolací súd rozsudok prvostupňového súdu zrušil a vec mu v tomto rozsahu vrátil na ďalšie konanie majúc za to, že prvostupňový súd sa dôsledne nezaoberal náhradou trov konania v predmetnom spore a svoje rozhodnutie v tejto časti nezdôvodnil. Rozhodnutie súdu prvého stupňa v časti týkajúcej sa výroku o náhrade trov konania je nepreskúmateľné pre nedostatok odôvodnenia. Postupom súdu prvého stupňa bolo porušené základné právo účastníka konania na spravodlivý proces a k porušeniu čl. 46 Ústavy SR.

Úlohou súdu prvého stupňa bude opätovne rozhodnúť o náhrade trov konania a svoje rozhodnutie odôvodniť v súlade s ust. § 157 ods. 2 O.s.p. v spojení s ust. § 167 ods. 2 O.s.p.

Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.